

СЕКЦІЯ 8
СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІЦІЇ

НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ПЕДАГОГІКИ ТА ПСИХОЛОГІЇ
ФАКУЛЬТЕТУ № 3

УДК 159.9

Дарина Олександрівна ШУТКО,

курсант групи ФЗ-109 ХНУВС

Науковий керівник: професор кафедри педагогіки та психології

факультету № 3 ХНУВС кандидат психологічних наук, доцент Харченко С. В.

САМОВИХОВАННЯ ВОЛІ КУРСАНТАМИ ЗВО СИСТЕМИ МВС

Воля – це узагальнене поняття, яке узагальнює низку психологічних феноменів. Воля – це свідоме управління своїми діями, вольове зусилля, властивості волі тощо. Психологічна витримка є складовою частиною вольових якостей особистості та є вкрай необхідною майбутньому поліцейському.

Ф. Н. Гоноволін, В. І. Селіванов, А. Ц. Пуні та інші автори вважають, що вольові властивості особистості формуються в процесі діяльності. Воля є важливою складовою особистості поліцейського та потребує цілеспрямованого розвитку. Задача виховання полягає в тому, щоб додати вольовим зусиллям спрямованість, яка дозволить людині долати труднощі. При цьому необхідно формувати вольові уміння: прийоми самопереконавання, самопідбадьорення, самонаказу.

Самовиховання волі є частиною самовдосконалення особистості і, отже, повинно здійснюватися відповідно до його правил і передусім з розробкою програми самовиховання. Курсанту потрібно указати цілі і задачі вдосконалення: перспективну мету (на 3–4 роки вперед), річну (загальну і по періодах), чергові або найближчі задачі. Потім рекомендується поставити перед собою конкретні задачі і описати шляхи і кошти рішення кожної з них. Потім з урахуванням слабих сторін в розвитку вольових якостей намітити і записати в зошит задачі, шляхи і засоби самовиховання цих якостей. При цьому необхідно:

1. Намітити систему перешкод і труднощів, подолання яких вимагає вияву запланованого вольового уміння. Ризик і небезпека, обмеженість часу на прийняття і виконання рішень; підвищена відповідальність за виконання дій; необхідність діяти за власною ініціативою.

2. Передбачити сприятливі умови, які стимулювали б активність по подоланню перешкод і труднощів.

3. Відпрацювати і почати використати індивідуально придатні прийоми самостимулювання вольових зусиль:

– прийоми мобілізації, що логічно обґрунтовують необхідність виконання намічених дій (самопереконавання, звернення до почуття боргу, тощо), зухвалі стеничні переживання (самопідбадьорення, самоспонування, гра на самолюбстві тощо), що примушують безпосередньо до дій (самонаказання, самозаперечення);

– прийоми організації, пов'язані з відверненням, перемиканням, розподілом і зосередженням уваги, ідеомоторною підготовкою тощо.

4. Встановити обов'язкові для себе правила у вихованні цілеспрямованості (поставив мету – йди до неї твердо; виконання плану – основа успіху; закінчив день – підбий підсумки), наполегливості і завзятості (роби не те, що подобається, а те, що треба; перешкоди для того і існують, щоб їх долати), рішучості (спочатку зрозумій – потім вирішуй; якщо вирішив – роби), витримки і самовладання (навчися володіти собою; роби все і завжди найкращим образом), самостійності та ініціативності (не покладайся тільки на іншого, нехай навіть самого кращого; не чекай, коли тобі укажуть, підкажуть, дадуть завдання, дій за власним почином; будь самим суворим суддею для самого себе).

5. Поповнити свої знання з метою найбільш кваліфікованого рішення поставленої задачі (вивчення спеціальної літератури і досвіду інших, спостереження, експериментування, консультації у фахівців).

Одержано 17.04.2018

УДК 159.9

Денис Васильович СІРИЙ,

курсант групи ФЗ-109 ХНУВС

Науковий керівник: професор кафедри педагогіки та психології

факультету № 3 ХНУВС кандидат психологічних наук, доцент Харченко С. В.

ПРАВООХОРОННА ДІЯЛЬНІСТЬ В УМОВАХ НАТОВПУ

На початку XX ст. Г. Тард, Г. Лебон, С. Московічі здійснили перші спроби охарактеризувати один з найбільш небезпечних різновидів масовидних форм активності громадян – натовп. При випадковому скупченні, коли люди збираються навколо неординарної події (пожежа, дорожньо-транспортна пригода, бійка тощо), ступінь їх єдності мінімальний, контакти – невпорядковані. Потенційна небезпека для громадського порядку тут полягає в концентрації великої кількості людей на обмеженій території. Адекватними заходами реагування в цій ситуації слід вважати:

– усунення чи локалізацію джерела, об'єкта інтересу;

– зосередження основних зусиль на попередженні подальшого збільшення кількості людей (інформування про ситуацію та можливі варіанти її розвитку, прохання звільнити територію та створити умови для роботи фахівців тощо);